

Đi qua đông đảo nát

Nàng đã đi qua đông đảo nát của cuộc đời mình bằng một cách nào đó tôi không thực sự hiểu. Chỉ biết rằng khi gặp nàng lần đầu tiên tôi rất thích ánh mắt bình thản của nàng ngắm mưa phố núi qua ô cửa nhỏ.

Bình thản nhận từ tay tôi tách cafe ấm. Bình thản hỏi tôi về lễ hội mùa xuân ở phố núi sẽ diễn ra sau tết. Tôi thật sự bị lôi cuốn bởi vẻ bình thản ấy, nói đúng hơn là tôi khá tò mò về nàng. Mấy ngày tết, khách sạn trong phố núi vắng tanh, mấy ả lễ tân ngóng ra đường thở dài trong giá lạnh.

Ngoài đường người ta đi du xuân có đôi có cặp trong những sắc màu rực rỡ. Trong phòng khách của nhà nghỉ, tách cafe từng giọt rơi lỏng bông nghe cô đơn đến cùng cực vậy mà nàng vẫn bình thản đến không ngờ. Mấy ả lễ tân nhìn chúng tôi như muốn hỏi ba ngày tết ai cũng muốn quây quần bên gia đình, sao tôi và nàng lại một mình đi thuê nhà nghỉ thế này?

Nàng hình như chẳng bận tâm gì tới điều đó cả. Cả ngày hôm đó tôi thấy nàng rất bình yên. Lúc thì vừa nhâm nhi cafe vừa đọc sách, lúc thì ngả người trên ghế, nhắm mắt nghe nhạc. Lại có lúc nhìn ra ngoài đường hát khe khẽ một bài hát vui nhộn. Thi thoảng chúng tôi nói với nhau một vài câu chẳng có vẻ gì là ăn nhập.

Nàng bảo:- Còn mưa đến bao giờ nữa nhỉ? Trời đất sậm sùi quá đi chơi hội mất vui.

- Mưa thế mà người ta tài ra đường quá. Lạnh chết.

- Cafe ở đây pha dở thật.

- Ủ! May mà nhờ có trời mưa!

Ả lễ tân đã thôi ngắm vuốt những ngón tay sơn màu đỏ choét, nằm ngủ gục trên quầy. Nàng im lặng khá lâu, tôi ngồi nhăm nháp cafe quan sát đường xá và mừng tượng ra những khuôn mặt người lướt qua trong làn mưa xuân lất phất.

Miền Bắc mấy ngày này nhiệt độ xuống thấp nên dù chỉ mưa phùn thôi cũng

đủ rét mướt thấu xương. Những người cô đơn như tôi thì càng phải rất khó khăn để chống chọi với những ngày giá lạnh. Tôi không nguôi tự hỏi sao mùa xuân đến tự bao giờ rồi mà đất trời và lòng người vẫn đặc quánh cảm giác của mùa đông.

Tôi quay sang bảo nàng:

- Lạnh nhỉ! Lạnh thế này chỉ có ngồi sưởi bên bếp củi là sướng nhất. Lùi lút khoai sắn, nhấm nháp cái lạnh một cách đầy thú vị bên những người thân.

Nàng nhìn tôi nhoẻn một nụ cười thân thiện, càng làm cho vẻ đẹp vừa dịu dàng, đằm thắm vừa rất đỗi sang trọng của nàng được tôn lên. Tôi cứ thắc mắc mãi tại sao một người phụ nữ đẹp như nàng lại xuất hiện ở phố núi mù sương này có một mình vào vài ba ngày tết.

Đàn ông như chúng tôi trôi dạt, lông bông còn có thể hiểu. Nhưng phụ nữ là thuộc về gia đình, tết nhất lo vun vén bếp núc, chăm sóc chồng con. Mà trông nàng chắc chắn là gái đã có chồng, tức là nàng thuộc về một thế giới khác chứ không phải vạ vật nơi đây mấy ngày thiên hạ sum vầy. Tôi cứ định định hỏi nàng nhưng rồi lại sợ chạm vào thế giới rất riêng mà nàng đang cố che lấp bằng vẻ mặt bình thản kia.

Trước khi trở về phòng riêng, kết thúc cho một ngày dài dang dăng, nàng bảo:

- Cũng may mùa này mưa không đi kèm với sấm chớp.

- Em sợ sấm chớp lắm à?

- Đàn bà hình như ai cũng sợ sấm chớp. Nhất là khi phải ở một mình.

Trong khoảnh khắc tôi bất chợt bắt gặp ánh mắt buồn bã của nàng nhìn qua ô cửa sổ. Khi bước lên bậc cầu thang tôi nhận ra sự mệt mỏi, rệu rã của nàng giấu trong những bước chân tưởng chừng như nhẹ bẫng. Mùi nước hoa của nàng dịu nhẹ, mái tóc xoắn nhẹ bồng bềnh thả buông hờ hững trên vai.

Trước khi đóng cửa phòng nàng không quên chào tôi bằng ánh mắt thân thiện. Phòng tôi nằm ngay sát phòng nàng, có ban công thông nhau phía nhìn

ra thung lũng mờ sương. Đêm đêm tiếng của rừng rú, của đơn lạnh, của những loài chim ăn đêm bật tiếng kêu than thảng thốt. Tôi và nàng thường ra ban công đứng phơi sương, tuyệt nhiên không nói với nhau một lời nào. Nàng vẫn giữ vẻ bình thản ấy!

Chúng tôi rời khỏi phố núi khi lễ hội hoa kết thúc riêng cái lạnh thì vẫn còn dai dẳng. Khi bước ra khỏi cửa khách sạn, thấy nàng đứng tần ngần khá lâu, tôi hỏi:-Em giờ đi về đâu?

Nàng lắc đầu, thở dài rồi rẽ phải còn tôi bước về phía trái. Có thể nàng sẽ đi về phía trung tâm của phố núi, bắt một chiếc taxi xuôi về thành phố. Cũng có thể nàng sẽ lại tiếp tục cuộc hành trình bình thản một mình.

Tôi dời phố núi trở về nhà nhìn căn phòng lạnh tanh, trống rỗng lòng chùng xuống như cạn kiệt sức lực. Ngược nhìn bức ảnh con trai cười khoe hàng răng sún lòng cồn cào, nhói buốt nhớ con khôn tả.

Tôi ly hôn đã tròn một năm, căn phòng thiếu tiếng cười nói của con, thiếu bàn tay người đàn bà vun vén đã trở nên vô vị. Đời tôi như rơi không trọng lượng trong cái vòng xoáy cuộc đời mà niềm vui thì ít cay đắng lại nhiều. Tôi không biết phải vượt qua nỗi cô đơn bằng cách nào để tiếp tục sống. Ngay cả cái quyền được gặp và chăm sóc cho con tôi cũng bị người ta tước đoạt. Mà suy cho cùng bị kịch ấy lỗi lầm thuộc về tôi.

Tôi vốn là thằng đàn ông có quá nhiều tham vọng. Ngay tại thời điểm mái ấm bé nhỏ của tôi rất đổi hạnh phúc nhưng tôi đã không bằng lòng với những gì mình đang có. Tôi muốn thành đạt hơn, kiếm được nhiều tiền hơn để sau này có một nền tảng kinh tế vững chắc. Tôi lao vào kiếm tiền với những hợp đồng được kí kết trong những cuộc nhậu nhẹt triền miên.

Lúc đó tôi chỉ nghĩ đơn giản là mình lao đầu ra ngoài xã hội xoay xở để vợ con được nhàn hạ, sung sướng. Mà không biết rằng người vợ còn cần ở tôi nhiều thứ khác. Tôi dần dần đánh mất gia đình mình lúc nào không biết. Mâu thuẫn gia đình xảy ra, nhiều cuộc cãi vã nảy lửa.

Đôi ba lần vì không kiềm chế được mà xảy ra xô xát. Chính điều đó đã đẩy cuộc hôn nhân của vợ chồng tôi vào bi kịch. Vợ đẹp con khôn giờ tuột khỏi bàn tay đã mỏi nhừ vì gắng gượng níu giữ. Tôi bỏ bê công việc, đập đổ sự

nghiệp mà bấy lâu nay gây dựng, giờ đây tôi gần như trở thành kẻ trắng tay.

Kể từ sau cuộc gặp gỡ tình cờ với nàng vào mùa xuân tại phố núi. Trong những ngày dài bất tận của mình, thi thoảng tôi vẫn nhớ đến ánh mắt bình thản của nàng khi nhìn ra ngoài trời sương giăng bốn phía. Bằng kinh nghiệm sống của mình tôi biết đằng sau sự bình thản ấy rất có thể là bão giông vần vũ. Cái ý nghĩ ấy khiến tôi thoáng giật mình khi nhìn những khuôn mặt người lần khuất dòng người qua lại.

Người ta mang chiếc mắt lạ ấy đi đâu? Hay cứ trôi không điểm dừng trong đại lộ hỉ, nộ, ái, ố này...Còn tôi vẫn quay cuồng với nỗi đau của chính mình, càng cố bằng bó càng khó có thể lành.

Trái đất quả thật rất tròn, đẩy đưa thế nào tôi lại gặp lại nàng trong lễ hội hoa giữa thủ đô vào một ngày nhiều gió.Nàng nhìn tôi cười, vẫn cái nhìn bình thản ấy. Chúng tôi ngồi nhâm nhi cafe giữa phố cổ, nàng bảo thêm một đĩa bún đậu vỉa hè và phở Bát Đàn. Tiện thể nàng dẫn tôi đến thăm một nhà sách cũ cũng nằm trên phố Bát Đàn để cảm nhận được một không gian cổ xưa, tĩnh lặng mà vô cùng thú vị.

Tôi bảo:

- Đã lâu lắm rồi anh mất đi thói quen đọc sách.

Nàng vừa chọn một vài quyển sách cũ vừa nhìn tôi cười:- Mỗi ngày nên đọc ít nhất một trang sách sẽ thấy bình yên hơn một chút.

- Anh không biết có thể đủ kiên nhẫn để đọc hết một trang sách hay không.

- À! Thế thì một là anh có quá nhiều việc khác để làm. Hai là lòng anh đang cảm thấy bất an.

- Nói đúng hơn thì rất lâu rồi chưa khi nào anh thoát được cảm giác bất an ấy.

- Kể cả khi chúng ta gặp nhau ở phố núi đúng không?

- Phải!

Chúng tôi kết thúc cuộc gặp gỡ tình cờ khi đêm xuống.Mỗi người lại rẽ về

một hướng. Nàng tặng tôi một cuốn sách nhỏ mà gáy sách đã bị mối mọt nham nhở, thậm chí tên tác giả cũng không còn nguyên vẹn. Nàng không quên dặn tôi nhớ dành thời gian đọc, ít nhất mỗi ngày một trang sách nhỏ.

Trước khi chia tay, nàng hẹn tôi một buổi tối bất chợt nào đó sẽ gọi điện rủ cafe. Tôi nhìn bóng nàng khuất trong con ngõ nhỏ tự nhiên lòng trào lên sự thương cảm một cách lạ kì. Tôi trở về nhà, nhớ về nàng và thấy lòng nhẹ nhõm hơn.

Đêm ấy tôi đã cố gắng bình tâm để đọc dù chỉ là một trang sách nhỏ. Rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh dậy thì bình minh đã ulla vào nhà qua ô cửa nhỏ, tiếng chim sẻ líu ríu ngoài ban công, vài tia nắng nhảy nhót trên nhánh cây trúc nhật. Tôi rắc những mẩu vụn bánh mì bên bậu cửa rồi nấp vào một góc, nhìn lũ chim bay vào nhật nhạnh. Một cảm giác bình yên đến lạ lùng...

Nàng không quên lời hứa, vào một ngày cuối tuần tôi nhận được cuộc gọi từ nàng. Vừa bắt máy thì nàng đã hỏi:

- Thế nào, anh đã đọc hết cuốn sách chưa? Nó hay chứ?

- Cũng được lắm. Một cuốn sách miêu tả về thiên nhiên xung quanh bằng giọng điệu trong trẻo và tinh tế. Thật sự là cuốn sách đã khiến anh biết thêm nhiều điều thú vị mà hàng ngày vẫn tồn tại xung quanh mà mình không biết. Cảm ơn em vì cuốn sách!

- Thôi nào, không phải gọi điện để nghe anh cảm ơn suông đâu nhé! Mời em một tách cafe được chứ! Em còn khối sách hay đây này.

Nàng chọn địa điểm hẹn gặp là một quán cafe vườn nằm típ hút trong ngõ nhỏ, mà phải khó khăn lắm tôi mới có thể tìm thấy. Nàng chào tôi bằng nụ cười có phần rạng rỡ rồi đẩy về phía tôi một hộp quà rất đẹp.

Nàng bảo:

- Của anh đấy! Cho những ngày tháng dài đi qua đồng hồ nát của cuộc đời.

Tôi cười:

- Để có được vẻ bình thản như em vẫn có sao?
- Anh nghĩ em vẫn mang theo chiếc mặt nạ ư?
- Thì ai cũng vậy thôi có gì lạ đâu em.

Nàng im lặng khá lâu, những búp măng xoay xoay tách cafe trên bàn theo điệu nhạc nhẹ nhàng trong quán. Nàng nói nếu nghe bản nhạc của Phú Quang khi ngồi ngắm những chiếc lá mùa thu rụng ngoài cửa sổ chắc là rất buồn.

Vì thế mà nàng không mấy khi nghe nhạc buồn vào những khi chênh vênh nhất. Cũng như cô bé bán diêm trong câu chuyện cổ tích của Andersen. Khi đối lạnh trước mưa tuyết và lòng người vô cảm, cô bé nghĩ về một lò sưởi, một bữa tiệc thịnh soạn và vòng tay ấm áp của người bà.

Rồi nàng quay sang nhìn tôi bảo:

- Em có dịp vào khu cư xá An Khánh trong Sài Gòn vào những ngày nơi đây đang được giải tỏa chuẩn bị cho dự án hình thành khu đô thị mới Thủ Thiêm.

Anh biết em đã bắt gặp cảnh tượng gì không? Giữa đồng đồ nát bẽ bộn ấy, có rất nhiều hình ảnh đẹp mắt, dễ thương được một ông Tây nào đó vẽ lên những bức tường nham nhở. Trong đó em thích nhất bức tranh một cô gái mặc áo dài với rất nhiều bông hoa nhỏ đang nằm ngủ ngon lành. Khuôn mặt lộ rõ vẻ bình yên. Cuộc sống của chúng ta cũng vậy, có rất nhiều biến cố và nghịch cảnh xảy ra, nhưng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Và ngay cả trong đồng đồ nát, chúng ta cũng có thể ngủ một giấc thật bình yên được. Phải không anh?

Rồi chúng tôi lại chia tay nhau, mỗi người mỗi ngả. Không ai biết rõ những nỗi đau của nhau. Cũng như tôi không nhìn thấy từng ngày nàng vượt qua nỗi đau ấy như thế nào. Nhưng tôi tin rằng nàng đã thực sự được bình yên khi đi qua mùa xuân, đi qua đồng đồ nát của cuộc đời. Tôi tập cho mình thói quen mỗi ngày đọc ít nhất một trang sách từ nàng. Tập cách quan sát những điều thú vị xung quanh như tôi đã từng quan sát vẻ mặt bình thản của nàng khi tình cờ gặp nhau trên phố núi. Nhờ thế tôi thấy bình yên đang gõ cửa...

Tôi gặp nàng lần đầu tiên vào mùa xuân và hôm nay khi chúng tôi chia tay nhau ở quán cafe vườn thì mùa xuân đã sắp sửa đi qua. Chỉ có điều mùa xuân

này lòng người đã vui hơn mùa xuân trước...